

De weinig culturele hoofdstad van Europa

Enkele jaargangen na Gent en Antwerpen — er is ondertussen veel veranderd — pakt Etcetera de theaterstad Brussel aan, hoofdstad van Europa en van de Vlaamse Gemeenschap. Spreken over Brussel is ingewikkeld: zullen we het hebben over héél de stad, of enkel over de Brusselse Vlamingen — theatermakers, -organisatoren en -toeschouwers. We kozen voor een 'Vlaamse' aanpak, zonder misplaatste fierheid, met de vinger op vele wonden, etterend of langzaam genezend.

Walter Moens, ambtenaar bij de Nederlandse Commissie voor Cultuur in de Brusselse Agglomeratie, opent een moeilijke discussie. Hij schetst de elementen die de artistieke identiteit van de Brusselse Vlamingen uitmaken of kunnen uitmaken, rekening houdend met de vooroordelen van de niet-Brusselse Vlaming. Met vele vraagtekens, net als in de aansluitende bijdragen van Luk Van den Dries — de gezichtshoek van de 'veldwerkers' in het Brusselse theater — en Klaas Tindemans, die stilstaat bij de afkalving van het Vlaams-Brusselse publiek. Onvermijdelijk ontstaan overlappingen: vragen die verschillend gesteld worden, antwoorden die nog meer verschillen, aanzetten tot polemiek. Ter verduidelijking leiden we de standpunten in met twee hoofdzakelijk informatieve bijdragen: de geschiedenis van het Vlaamse toneel in Brussel (Pol Arias) en een kort overzicht van beleidsniveaus in Vlaams-Brussel (Klaas Tindemans). Een 'gouden gids' van het Brusselse theaterlandschap vervolledigt deze informatie. En enkele reacties van 'de anderen', de Franstalige theatermensen, plaatsen onze Vlaamse problemen op gepaste wijze in een breder perspectief.

Brussel, ook theaterhoofdstad van dit verdeelde land? — Foto Belga.